

γκουσάκι τό, Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γκοῦσα, τὸ ὅπ. βλ.
Γκοῦσα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γκουσενίτσα ἡ, ἐνιαχ. γκουσανίτσα Μακεδ. (Βλάστ. Γρεβεν.) γκαθανίτσα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βόιον Ζουπάν. Σιάτ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) γκουζιονίτσα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *guse nitsa* = κάμπος.

1) Κάμπος Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον). 2) Κατὰ πληθ., οἱ βελονοειδεῖς ἀποφύσεις τοῦ στάχυος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἄγραφο 1.

γκουσιάζω Λεξ. Αἰν. γκουσάζω Ἡπ. (Πράμνυτ.) Πελοπν. (Δίβριτς. Κλειτορ. Μεγαλόπ.) γκουσάζουν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκοῦσα.

1) Ἀποκτῶ πρόλοβον Λεξ. Αἰν. 2) Ἐξοιδαίνομαι εἰς τὸν πρόσθιον λαϊμόν ἀπὸ βρογχοκήλην Πελοπν. (Κλειτορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Ἀφ' τὸν τὸν γκουσασμένον! Αἰτωλ. β) Σχηματίζω σαρκώδη πτύχωσιν κάτωθεν τῆς σιχγόνος Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 3) Πρήσκομαι, κορέννυμι Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκούσας ἀπ' αὐτὸ τὸ φαί.

γκουσιακέφαλος ἐπίθ. Ἡπ. (Κόνιτς.) Μακεδ. (Βόιον Διμασκην.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γκοῦσα, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γκοῦσια, καὶ κεφάλι.

Ὁ ἔχων ἀσκεπῇ τὴν κεφαλὴν ἐνθ' ἄν.

γκουσιάρης Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκοῦσα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης. Πβ. τὰ παρεμφερῆ ἀρρωστικῶν, μπακαριάρης, σπληνιάρης, χτικιάρης κ.τ.τ.

Ὁ πάσχων ἐκ βρογχοκήλης.

γκούτς μόρ. σύνθη.

Λέξεις ὀνομαστικοποιημένη.

Ἐπὶ τῆς φωνῆς χοίρου σύνθη.: "Ὁλὴ μέρα γκούτς-γκούτς ἔς τὴν αὐλή, μὲν φαγε τ' ἀφτιά ὁ χοῖρος || Παροιμ. Τ' γουρουγιού τ' μύτ' νὰ κόηψ'ς, γκούτς θὰ κάβ' (ὅτι αἱ ἔξεις δὲν ἀποβάλλονται) Στερελλ. (Παρνασσ.) β) Αὐτὸς ὁ χοῖρος εἰς τὴν παιδικὴν γλῶσσαν πολλαχ.

γκούτσα ἡ, Πελοπν. (Φιγαλ.)

Ἐκ τοῦ μορ. γκοῦτς.

Ἡ κατοικία τοῦ χοίρου. Συνών. γκουτσιννοκούμασο, τὸ ὅπ. βλ.

γκουτσινάκι τό, ἐνιαχ. γουτσινάκι Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γουτσινάκι Μαθράκ. γκ'τζουνάξ' Α. Ρουμελ. (Μικρὸ Μοναστήρ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γκουτσίνι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. κουτσίνι, γκουτσοῦνι, κουτσοῦνι.

1) Ὁ μικρὸς χοῖρος. Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Συνών. βλ. εἰς λ. γκουτσιννούλι. 2) Εἶδος θαλασσίου κογχυλίου, ἡ χοιρίνη τῶν ἀρχαίων Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. 3) Εἶδος χονδρῆς ἀπτέρου ἀκρίδος Α. Ρουμελ. (Μικρὸ Μοναστήρ.)

γκουτσινάρης ὁ, ἀμάρτ. γκ'τζουνάρες Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκουτσίνι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γκ'τζοῦν', καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρες.

1) Ὁ χοιροβοσκός. Συνών. γουρουνάρης. 2) Ἡ παιδιὰ ξυλίκι. Συνών. γουρουνάρης, κλίτσι-κας,

γκουτσινάρος ὁ, ἐνιαχ. γκ'τζιούναρους Θράκ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γκουτσίνι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γκ'τζοῦν', διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρος.

Ἡ λ. εἰς λογοπαίγνιον σημαίνει τὸν μέγαν χοῖρον ἢ χοιροβοσκόν ἐνιαχ.:

Κὶ γὼ βρίζα τοῦ γκ'τζιούναρον, κὶ γκ'τζιούναρους ἰμένα.

Θράκ.

γκουτσινάρω ἡ, ἐνιαχ. γκουτζ'νάρου Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ γκουτσινάρης κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -ω θηλυκά.

Ἵβριστικῶς, ἐπὶ γυναικός, γουρουνοπόδαρη ἐνιαχ.

γκουτσίνι τό, πολλαχ. γκ'τσούν' Μακεδ. (Γρεβεν. Κοζ.) γκουτσιούν' Μακεδ. (Δασοχώρ. Δεσκάτ.) γκουτθιούν' Μακεδ. (Σιάτ.) γκ'τθιούν' Μακεδ. (Δεσκάτ.) κ'τθούν' Μακεδ. (Γρεβεν.) κουτσίνι Ὁθων. γκ'τζοῦν' Α. Ρουμελ. (Μικρὸ Μοναστήρ.) γκουτζιούν' Θεσσ. (Κρυόβρ.) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Βόιον Καστορ.) γκ'ντζιούν' Θράκ. (Σουφλ.) γκουτζιῖν' Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.)

Ἐκ τοῦ μορ. γκοῦτς, κατὰ τὸ συνών. γουρουῖνι.

Ὁ μικρὸς χοῖρος, τὸ χοιρίδιον, γουρουνόπουλο ἐνθ' ἄν.: Ἀγόρασα ἓνα γκουτζιούν' ἀπ' τοῦ παζάρ' Θεσσ. (Κρυόβρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γκουτσιννούλι.

γκουτσινιά ἡ, ἐνιαχ. γκουτζιουνιά Θράκ. (Ἀμόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκουτσοῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

Εἶδος ἀγρίου χόρτου, πιθαν. ἡ ὑποχοιρίς τῶν ἀρχαίων ἐνιαχ. Συνών. γουρουνοπόδαρο, χοιρομουριδά.

γκουτσिनνοκούμασο τό, ἐνιαχ. γκ'τσουνοκούμασου Θράκ. (Σουφλ.) γκ'τζουνοκούμασου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γκουτσίνι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γκ'τζοῦν', καὶ κουμάσι.

Ἡ κατοικία τοῦ χοίρου ἐνιαχ. Συνών. γουρουνοκούμασο, κουμάσι.

γκουτσιννούδι τό, ἐνιαχ. γκουτζινοῦδ' Α. Ρουμελ. (Μικρὸ Μοναστήρ. Σιναπλ.) γκ'τζιουνοῦδ' Θράκ. (Διδυμότ. Σουφλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γκουτσίνι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γκουτζιῖν', γκουτζιούν' καὶ κ'τθούν'.

Γουρουνούλι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γκουτσινούλι τό, ἐνιαχ. γκουτσινούλ' Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ.) γκουτζινούλι ἐνιαχ. γκουτζινοῦλ' Θεσσ. (Καρυά Κρυόβρ. Σουκαμν.) Μακεδ. (Γαλατ.) κ'τθουνοῦλ' Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γκουτσίνι, τὸ ὅπ. βλ.

Τὸ χοιρίδιον, γουρουνάκι ἐνθ' ἄν.: Ἡρθ' οὐ κλιέφτ'ς ἔς τοῦ σπὶτ' κὶ μᾶς πῆρι τοῦ γκουτζινοῦλ' Θεσσ. (Κρυόβρ.) || Παροιμ. φρ. Σφηνώθ' κὶ σὰν τοῦ γκουτσινούλ' ἔς τ' φράχτ' (διὰ τὸν εὐρισκόμενον εἰς δύσκολον θέσιν) Μακεδ. (Δεσκάτ.) Συνών. γκουτσινάκι, γκουτσιννούδι, γουρουνάκι, γουρουνόπουλο, γουρουνούδι, μπουζάκι, χοῖρος.

